

РЕШЕНИЕ

№ 2276

гр. София, 06.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **11517** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК във вр. с чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

С решение, постановено по НАХД № 12309/2020 г. Софийският районен съд (СРС), НО, 20 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № Р-10-464/26.08.2020 г. на заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на Застрахователно дружество (ЗД) Б. И. АД, ЕИК[ЕИК] на основание чл.644, ал.2, пр. 2 вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Срещу решението е подадена касационна жалба от ЗД Б. И. АД. Касаторът счита решението за неправилно поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на материалния закон. Оспорва, че нарушението е извършено в условията на повторност, като счита, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 от КЗ за нарушение по чл.108 КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл.107 КЗ (отм.) представлява правоприлагане вследствие на тълкуване и аналогия, което е недопустимо в административнонаказателното производство. Излагат се доводи, че след като в АУАН не са изложени факти и обстоятелства за други предходни нарушения, незаконосъобразно с НП е наложена санкция за повторно нарушение. Отделно счита, че е неправилна правната квалификация на нарушението, тъй като се

касае за претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ и са приложими разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ. Иска да се отмени решението и вместо него да бъде постановено друго, с което НП изцяло да бъде отменено или алтернативно – да бъде изменено НП, като бъде наложена санкция в минимален размер по чл.644, ал.1,т.1 от КЗ.

В проведеното по делото съдебно заседание дружеството не изпраща представител. Ответникът – Комисията за финансов надзор, чрез юрк. Г., оспорва касационната жалба и я счита за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заключението на СГП е, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София-град, VII касационен състав, след извършената касационна проверка по чл.218 АПК, установи следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срок от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Софийският районен съд е установил, че на 30.03.2020 г. пред ЗД Б. И. АД е предявена претенция за изплащане на обезщетение, във връзка с причинени увреждания на лек автомобил „F.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. С. Н.. Претенцията е регистрирана под № [ЕГН] на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите BG/02/120000776956. На датата на предявяване на претенцията е извършен оглед на увредения автомобил и пред застрахователя са представени доказателства за установяване на основанието и размера ѝ. На 31.03.2020 г. застрахователят е извършил допълнителен оглед на увредения автомобил. След 31.03.2020 г. от ползвателя на застрахователната услуга не са изисквани допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията.

С платежно нареждане за кредитен превод от 27.07.2020 г. ЗД Б. И. АД се е произнесло по претенцията като е изплатило застрахователно обезщетение в размер на 687,34 лв. по банковата сметка на Н. С. Н..

Съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1-3, 8-10 и 13-18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането.

На 13.03.2020 г. с решение на основание на чл. 84, т. 12 от Конституцията на РБ Народното събрание на РБ обявява извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г.

Във връзка с обявеното извънредно положение, на 23.03.2020 г. е приет и на 24.03.2020 г. е обнародван в Държавен вестник Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. (ЗМДВИП), в сила от 13.03.2020 г.

Съгласно чл. 3, т. 2 от ЗМДВИП, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти, с изключение на сроковете по Наказателния кодекс и Закона за административните нарушения и наказания.

На 06.04.2020 г. е приет и на 09.04.2020 г. е обнародван в Държавен вестник Закон за

изменение и допълнение на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. (ЗИДЗМДВИП), в сила от 09.04.2020 г.

Съгласно параграф 11, т. 5 от ЗИДЗМДВИП, в § 49 от ЗМДВИП досегашният текст става ал. 1 и се създава ал. 2, съгласно която сроковете по Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и други предприятия за колективно инвестиране, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за Комисията за финансов надзор, Кодекса за застраховането и част втора от Кодекса за социално осигуряване не се променят, освен в случаите по § 8 и § 44 - 47. Следователно, срокът по чл. 108, ал. 1 от КЗ започва да тече, считано от дата 09.04.2020 г.

В конкретния случай, след като на застрахователя са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, считано от 31.03.2020 г. за ЗД Б. И. АД е възникнало задължение да се произнесе по претенция № [ЕГН] по един от двата законоустановени начина. Това задължение ЗД Б. И. АД е било длъжно да изпълни в срок до 04.05.2020 г. включително. Видно от платежно нареждане за кредитен превод от 27.07.2020 г. ЗД Б. И. АД се е произнесло по претенция № [ЕГН] след изтичане на законоустановения срок за изпълнение на това административно задължение.

С посоченото действие е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от Кодекса за застраховането. За така установеното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-562 от 18.08.2020 г. Нарушението е извършено на 05.05.2020 г. в [населено място]. Въз основа на акта е издадено НП № Р-10-464/26.08.2020 г., с което на ЗД Б. И. АД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв.

При така установената фактическа обстановка Софийският районен съд е приел от правна страна, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазени са изискванията относно тяхното съдържание и сроковете по чл.34 от ЗАНН. По съществуването на спора е счел, че дружеството е осъществило вмененото нарушение на чл.108, ал.1 КЗ. Софийският районен съд е съобразил, че нарушението е повторно, тъй като е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на наказателно постановление, с което на ЗД Б. И. АД е наложена имуществена санкция за същия вид нарушение и затова е счел, че законосъобразно е била ангажирана отговорността на застрахователя за извършено нарушение при условията на повторност.

Правните изводи на СРС се споделят изцяло от касационната инстанция и не се възприемат развитите в касационната жалба доводи за неправилност на съдебния акт. Неоснователни са оплакванията на касатора, че наказанието му е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без такова да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Видно от събраните по делото доказателства, с НП № Р-10-821/17.09.2019 г. на касатора е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Това НП е влязло в сила на 16.03.2020 г., а процесното нарушение, за което на ЗД Б. И. АД е съставен АУАН № Р-06-185/11.03.2021 г., е осъществено в рамките на една година след това, а именно на

05.05.2020 г. Несъстоятелни са доводите, че не е налице повторност по съображения, че предходното нарушение, за което е издадено НП № Р-10-821/17.09.2019 г., се явява такова по отменения КЗ. Видно от самото наказателно постановление, приложено по делото, със същото дружеството отново е наказано за нарушение по чл.108, ал.1 от действащия КЗ. Що се касае до твърдението, че тъй като в АУАН не били посочени данни за предходното нарушение на дружеството, а това било сторено едва в НП, отговорността на дружеството е била незаконосъобразно ангажирана при условията на повторност, касационната инстанция приема, че се касае за обстоятелства, които са от значение за определяне размера на наказанието и не са елемент от обективната страна на състава на нарушението, поради което не е задължително те да бъдат възведени още в АУАН. Правилно е определена и датата на извършване на нарушението, а именно 05.05.2020 г. - първият ден след изтичане на срока, в който дружеството е следвало да се произнесе по претенцията.

Съдът намира за неоснователни и доводите в касационната жалба, че следвало да намерят приложение разпоредбите на чл. 496 и сл. от КЗ, уреждащи задълженията на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, какъвто бил настоящия случай. Посоченият в чл. 496, ал. 1 от КЗ тримесечен срок не дерогира срока по чл. 108, ал. 1 от КЗ, а въвежда краен срок, в който следва да бъде извършено произнасянето. Задължението на застрахователя да се произнесе в 15 работни дни от представянето на всички доказателства, не е в противоречие със специалната норма на чл. 496, ал. 1 от КЗ, предвиждаща, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не може да бъде по-дълъг от три месеца от нейното предявяване.

В обобщение касационната инстанция намира решението на СРС за валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер на 80 лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение, постановено по НАХД № 12309/2020 г. от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 20 състав.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество Б. И. АД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.